

(POLİTİKA)

21 Mayıs 1864

karadeniz'in çerkes kızılina boyandığı yıldan bugüne

ÖZER KALAFAT

'İnsan göğün sahibidir.'
Adige atasözü

1700'lerin sonunda Çarlık Rusyası'nın Kuzey Kafkasya'yı istila girişimi ile başlayan ve yüzyıllarca Çerkes güçlerinin Çarlık Rusyası'na karşı Kafkasya'yı savundukları olağanüstü direnişlerin yaşandığı Kafkas-Rus savaşında Çerkesler'in, başta Osmanlı olmak üzere Avrupalılar tarafından - kendi emperyalist politikaları doğrultusunda - yalnız bırakılmaları sonucu 21 Mayıs 1864'de Çarlık Rusyası Kuzey Kafkasya'yı ele geçirmiş oldu. Kafkasya'nın Kafkasyalılara bırakılmayacak kadar öneme haiz olduğunu düşünen emperyalist devletlerin Kafkasya politikası çerçevesinde ve Osmanlı'nın (reorganizasyonu) Çarlık Rusyası ile yaptığı anlaşma neticesinde soykırıma onay verilmiştir. Osmanlı, Çerkesler'i savaşçı olmalarından kaynaklı orduya takviye, askeri güç, diğer Kafkas halklarını da sayısal avantaj olarak görerek soykırıma onay vermiştir. (Osmanlı-Rus savaşlarında Kafkasya halklarının Rusya'ya karşı olan tarihsel kinleri kullanılmıştır.)

21 Mayıs 1864, insanlık tarihinin görüp görebileceği belki de en büyük zulmün günü olarak tarihe geçişinin 145. yılı... Soykırımın boyutunun ne hadde olduğunu o zamanın Rus Konsolosluğu'nun tescil işlerini idare etmekte olan Kotroçef'in yazdığı rapordan anlamak mümkün: 'Türkiye'ye gitmek üzere Batum'a 70.000 Çerkes geldi. Bunların içinden vasatı(ortalama) olarak günde 7 kişi ölüyor. Trabzon'a çıkarılan 24.700 kişiden kısa sürede 19.000 kişi ölmüştür. Şimdi orada bulunan 63.900 kişiden her gün 180-250 kişi ölmektedir. Samsun civarında 110.000 kişi arasında vasatı 200 kişi can veriyor. Trabzon, Varna ve İstanbul'a götürülen 4.650 kişiden günde 40-60 kişinin öldüğü haberini aldım.' Bir kısmı daha karaya inmeden, inenler de salgın hastalıklarla ölmüşlerdir. Bir kısmı da Dobruca, Bulgaristan, Sırbistan, Arnavutluk, Suriye, Irak gibi emniyetsizliğin hükümran olduğu yerlere sürgün edilmiştir.

Çerkes nüfusunun %80'e yakın kısmı sürgün ve soykırıma tabi kılınmıştır. Öyle ki karaya çıkarılardan yaşayanların sayısı 600.000, ölenlerin sayısı 700.000 civarındadır. Sürgün; Tuapse,

Soçi, Sohum liman kentlerinde yığılan yüz binlerin, gemiler aracılığıyla Varna, Sinop, Samsun, Trabzon'a taşınması oradan da Balkanlar, Anadolu ve Ortadoğu'ya dağıtılması ile sonuçlanmıştır. (Günümüzde Kafkasya'daki nüfus 800.000 iken Türkiye'de 5 milyon, diğer diaspora ülkeleri ile bu sayı 8-9 milyona ulaşır.)

'Onur, candan önce gelir.'
Adige atasözü

Çerkesler'in örgütlü oldukları sivil toplum kuruluşları ile diasporası, politik yüzünü Kafkasya'dan ayırmamakla birlikte, diasporadaki Çerkes kimliğini derneklere sıkışmış müzik ve folklor etkinliğinden ileriye taşıyamamaktadır. Sürgün Osmanlı'ya özgü bir olgu olarak kalmayıp, T.C.'nin kurulduğu ilk yıllarda Çerkesler'in yerleşim yerlerinden daha başka tampon -Sinop'tan Hatay'a kadar uzanan ve kritik olan- bölgelere yerleştirilmeleriyle bir iç tehcir uygulanması (1923-1924) gerçekleşmiştir. Çerkes köylerine 'Türkçe konuş' pankartlarının asılması, Çerkes Teavün Cemiyeti'nin kapatılması(1923), Çerkes Özel Örnek Okulu'nun kapatılması (1923), ilk Çerkes tarihi yazarı Manyaslı Hasan Tosun'un tutuklanması (1908), Çerkes Ethem'in şahsında Çerkesler'e yönelik sürdürülen asimilasyon politikaları gibi uygulamalar Çerkes tarihinden örneklerdir. Çerkes Ulusu soykırımının yanında 12 Eylül'ün zulmünü de yaşamıştır. Türkiye'deki tüm azınlıklar gibi Çerkesler de Türkiye'nin tüm anti-demokratik yasalarına maruz kalmaktadırlar, ekonomik krizin faturasının yükü üzerlerine yüklenmektedir. Yazdıkça yazılabilecek tarihsel gerçeklikler göstermektedir ki; asimilasyon politikalarına tabi tutulan Çerkes Ulusu, halen statüko ve asimilasyon etkisi altındadır. Kafkas halklarının 'eşitlik, özgürlük, adalet' taleplerini haykıran saflarda sokaklara çıkmaktan başka kurutuluşları yoktur.

Çerkeslerin de talepleri var...

*Asimilasyon politikalarına son verilmesi ve soykırım suçlusu devletlerin ve bugünkü yasal mirasçılarının soykırımı tanıyarak özür dilemeleri,

*Kendi ad ve soyadlarını kullanmaları için yasal statü (Çerkesce),

*Anadilde eğitim,

*Sohum-Trabzon limanı üzerindeki ambargo-

nun kaldırılarak Kafkasya ile bağların daha fazla güçlendirilmesi,

*Kafkasya'nın otokton halkları olan Abhaz, Adige ve Ubıhlar'ın sürgün halk olduklarının uluslar arası tescili (bölgesel barış ve istikrar için yamsamsal öneme haizdir),

*Çifte vatandaşlık statüsü,

*Anadilde yayın haklarının önündeki engellemelerin kaldırılması,

*Abhazya ve Güney Osetya'nın bağımsızlığının tanınması.

Kafkasya'da demokratik bir barış için Çeçen halklarının yanında tüm Kafkas halklarının bir karışı koyuş gerçekleştirilmesi, bir taraftan Kafkasya'da demokrasinin yeşermesini diğer taraftan da sınıf mücadelesi ekseninde ezilen ulusların proleteryası ile diğer ulusların proleteryası arasındaki enternasyonalist bağın kurulmasına hizmet edecektir. Bunun yanı sıra Çeçen Ulusu'nun kendi kaderlerini tayin hakkı tanınmalıdır. Bu proleterya enternasyonalizmi açısından da, dünya devriminin bir parçası olarak Kafkasya'nın lehine olacaktır. Sosyalist demokrasi ilkesine bağlı partimizin referansı '... ezilen ulusların sosyalistleri, ezilen ulusun işçileriyle, ezilen ulusun tam ve kayıtsız şartsız birliğini, örgütsel birlik üzere, savunmalı ve uygulamalıdır. Bu olmadan burjuvazinin her türden entrikaları, kalleslikleri karşısında proleteryanın bağımsız siyaseti savunulamaz ve işçi sınıfı öteki ülkelerin işçileriyle sınıf dayanışmasını gerçekleştiremez.' (V.I. Lenin UKKTH sy:146 Sol yay.)

Sol sosyalist harekette Türk halkı söylemi niyetten bağımsız olarak ezen ulus egemenliği tanımına hizmet etmektedir. Bu söyleme karşı durmak, oligarşinin üst kimlik dayatmalarına karşı gerçek enternasyonalist duruştur.

21 Mayıs; sürgünü ön plana çıkarıp soykırımı atıllaştırarak söylemlerden uzaklaştırılarak, soykırımın dillendirildiği, taleplerin sokaklarda dillendirildiği gün olmalıdır. ("Sürgünü saygı ile anma" tamamen teslimiyetçi, asimilasyona onay veren icazetçi bir söylemdir. Çerkes kültürü ile bağdaşmamaktadır. 'Onur, candan önce gelir' atasözü bunun böyle olmaması gerektiğini kanıtlamaktadır.) 21 Mayıslar diasporadaki tüm Çerkesler ve Kafkas halkları için yaşama direncinin, dirilişin, direnişin ve başkaldırının günü olmalıdır. Proleteryanın uluslarından daha fazla nedenlerimiz var sokağa çıkmak için. Kefken'de birkaç yıldır yapılan anma etkinliklerinin Taksim ve Beşiktaş'ta daha kitlesel yapılması sokaklara çıkmak için, sokakları zapt etmek için başlangıçtır. Ve 1 Mayıs 2009 da işçi sınıfının yanında mevzilenip oligarşinin kolluk kuvvetlerinin barikatlarını deviren tüm soydaşlarımıza Sosruka'nın militan duruşunu 1 Mayıs alanına taşıdıkları için sonsuz selamlar. Kavga özgürleştirir. Özgürlük sokaktadır...

Yaşasın proleterya enternasyonalizmi!
Yaşasın Türkiye ve Kafkas devrimi!
Bağımsız Çerkesya, bağımsız Kafkasya!

